

(93) — Ὡδὴ εἰς τὴν ἀναμάρτητον σύλληψιν τῆς Θεοτόκου μετὰ τινῶν ἄλλων ἐπιγραμμάτων τοῦ χρησιμωτάτου κυρίου Λεονάρδου τοῦ Φιλαρᾶ τοῦ Ἀθηναίου παρὰ τῷ Χριστιανικωτάτῳ Βασιλεῖ ὑπὲρ τοῦ γαληνοτάτου Δουκὸς τῆς Πάρμας ἐπιτροπεύοντος. Ode in immaculatam conceptionem Deiparae, cum aliis quibusdam Epigrammatibus, auctore viro praestantissimo D. Leonardo Philara Atheniensi, apud Christianissimum Regem Ducis Parmensis residente, Ἐν Παρισίοις αχμδ'. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ Τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ θρησκευτικοῦ βιβλιαρίου τούτου ἐρανίσθη ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Chardon Rochette Τόμ. Β'. σελ. 322. Ἴδου δὲ τί ἀναφέρει ὁ ῥηθεὶς συγγραφεὺς περὶ αὐτοῦ ἐν σελ. 304. La dédicace grecque est du moine diacre Cyrille, de Chio; elle est adressée à François de Harlay; archevêque de Rouen Philaras, que les Français appeloient Villars et Villeret, avoit laissé, en partant, au moine Cyrille, quelquesunes de ses poésies manuscrites, du nombre desquelles étoit l'ode dont nous venons de parler. Elle a été réimprimée en grec, en latin et en Français, avec la dédicace de Cyrille, et une pièce de dix vers élégiaques, dans laquelle Philaras remercie F. de Harlay de l'envoi qu' il lui a fait du prix académique, dans le Recueil de pièces, lues dans les séances publiques de l'académie, établie à Rouen, sous le titre de l'IMMACULEE CONCEPTION, pour les années 1771—81. Rouen. 1784, in 8°.

(94) — Βιβλίον ὀνομαζόμενον Νέος Θησαυρὸς μετὰ τῶν μὴ προὔπαρχουσῶν εἰκόνων τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ὁμιλιῶν, νεοστὶ μετατυποθὲν τε καὶ κοσμηθὲν. Παρὰ δὲ Θεοφυλάκτου Ἱερομονάχου τοῦ Τζανφουρνάρου μετ' ἐπιμελείας ὅτι πλείστης διορθωθὲν. Ἐνετίησι, παρὰ Ἰωάννη Πέτρῳ τῷ Πινέλλῳ, τὸ αχμς'. ἔτος τὸ σρῖον, εἰς 8ον. μέγα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀριερίθη εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Φιλαδελφεὶς Θεοφάνην Ξενάκιον τὸ αχκή. ἔτος ὑπὸ Ἄντ

τωνίου Πινέλλου, ἀδελφοῦ τοῦ τυπογράφου, παρακινήθεις, ὡς αὐτὸς λέγει, ἀπὸ εὐλάβειαν πρὸς τὴν Πανιερότητά του, καὶ ἀπὸ ἄκραν ἀγάπην πρὸς τὸ Θεοσεβὲς γένος τῶν Ἑλλήνων.

(95) — Διάλογος τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἐπισκόπου Κεφρωῦ μετὰ τινος Ἑρβᾶν ὀνομαζομένου, ὠφελιμώτατος εἰς κάθε Χριστιανόν, ὅπου ἐπιτηδεύεται νὰ καταχάλλασῃ ταῖς φλυαρίαις καὶ μάταιας γνώμαις τῶν ἀνοήτων Ἑβραίων· προσέτι δὲ καὶ συμάζωξις λόγων τινῶν ὠραιοτάτων τοῦ τε ἀγίου Ἐπιφανίου καὶ ἄλλων ἀγίων πρὸς κοινὴν σωτηρίαν· μετὰ τοῦ ἀξιομνημονεύτου μαρτυρίου τῆς ἀγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης. τὰ πάντα ἐδιορθώθησαν ἐπιμελῶς ὑπὸ Νικολάου Κεραμέως. Ἐν ταῖς κλιναῖς Βενεταῖς παρὰ Ἰωάννη Ἀντωνίῳ τῷ Ἰουλιανῷ· ἀχμς'. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἀσκητικὸν βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη ἐν Βενετία κατὰ τὸ 1780 ἔτος παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, προστεθείσης εἰς τὸ τέλος τῆς διαθήκης, καὶ διαφόρων θαυμάτων Νίκωνος μοναχοῦ τοῦ Μετανυκτοῦ.

(96) — Προσκυνητᾶριον τῶν ἱερῶν τόπων ὅπου εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ· ἐκδοθὲν παρὰ Ἀρσενίου Ἱερομονάχου Καλλοῦδη τοῦ Κρητὸς, κήρυκος τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου καὶ τοῦ ἐν Παταβίῳ Κωττουνεανοῦ Φροντιστηρίου διδασκάλου. Ἐνετίησιν ἀχνηγ'. παρὰ Ἀνδρέα τῷ Ἰουλιανῷ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη δις παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ κατὰ τὸ 1661 καὶ 1683 ἔτος.

(97) — Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου Ἐγχειρίδιον περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Romae Typis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1658. εἰς 12ον.

(98) — Λέοντος τοῦ Ἀλλατίου Ἐγχειρίδιον περὶ τοῦ Συμβόλου τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου. Romae. Typis Sac. Cong. de Prop. Fide. 1659. εἰς 12ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Καὶ τὰ δύο θεολογικὰ πονήματα ταῦτα τοῦ

σοφου Ἀλλατίου εἰς γειγραμμένα εἰς τὴν κοινὴν τότε γλώσσαν τῶν Γραικῶν.

(99) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γοδδελαᾶ Πέρσου τοῦ πολυάθλου ψαλλομένη τῇ κθ' τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός. Συντεθεῖσα παρά τε τοῦ ὀσιωτάτου ἐν Ἱερομονάχοις, καὶ λογιωτάτου Κυρίου Καλλιοπίου Καλλιέργου τοῦ Κρητός, παρά τε τοῦ εὐλαβεστάτου, ἐν ἱερεῦσιν, Κυρίου Ἐμμανουήλου Τζάνε, τοῦ λεγομένου Μπουνιαλή, τοῦ εἰκονογράφου, Ἐφημερίου ἐν τῷ Ναῶ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τῶν Ῥωμαίων τοῦ ἐν κλιναῖς Βενετίας. Διὰ δαπάνης δὲ καὶ ἀναλωμάτων τοῦ αὐτοῦ Ἱερέως Τζάνε. Ἐνετίησιν, ἀρχά. Παρὰ Ἀνδρέα τῷ Ἰουλιανῷ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ Ἀκολουθία αὕτη εἶναι σπάνιος, ἐπειδὴ δὲν μετετυπώθη πλέον. Σώζεται ἐν ἀντίτυπον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν τριῶν συγγενῶν μου αὐταδέλφων Σπυρίδωνος, Νικολάου καὶ Βυσταθείου Κομήτων Τζανκαρόλλων, ἐν Λευκάδι μετακομισθέν ἐκ Βενετίας ὑπὸ τοῦ Πάππου των σὺν τῇ εἰκόνι τοῦ ἁγίου, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τῶν Τούρκων, κατὰ τὸ 1668 ἔτος. Χάριν δὲ τῆς σπανιότητος τοῦ βιβλίου ἀναφέρω τὴν προσφωνητικὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀκολουθίας ταύτης, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται γνωστὸν τὸ ἐξαιρετικὸν θαῦμα τοῦ ῥηθέντος ἐκ Περσίας ἁγίου, ὅπερ ὑπεχρέωσε τὸν συγγραφεὰ νὰ τὴν τυπώσῃ. Ἐξ αὐτῆς γίνεται ἐπίσης δῆλον, ὅτι τὸ ἐπώνυμον Μπουλιαλῆς ἢ Πουνιαλῆς εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό. Οἱ συγγραφεῖς ὅμως τῆς Βενετίας εἰς τὴν ἐπαρίθμησιν τῶν εἰς τὴν μητρόπολιν ταύτην ἀκμασάντων εἰκονογράφων τὸν ὀνομάζουσι *Πουριάλη Ρουιάλι*.

«Τῷ Πανιερωτάτῳ καὶ Σοφωτάτῳ Μητροπολίτῃ Φιλαδελφίας
Κυρίῳ Κυρίῳ Μελετίῳ τῷ Χορτακίῳ Ὑπερτίμῳ καὶ
Ἐξάρχῳ Πατριαρχικῷ»

• Ἀγκαλὰ καὶ ἡ τοῦ Κριστοῦ Καθολικὴ Ἐκκλησία (Πανιερωτάτε, καὶ Σοφώτατε Δεσπότη (sic) νὰ ἐνθυμᾶται εἰς τὰς κθ' τοῦ Σεπτεμβρίου, τὸ θαυμαστὸν μαρτύριον τοῦ μεγαλομάρτυρος, καὶ πολυάθλου Βοδδελαᾶ, ἀμὴ χωρὶς ἐσπερινὸν καὶ κανόνα, μόνον τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καὶ τοῦτο ὄχι ἀπὸ σμικρότητα τοῦ ἁγίου, ἐπειδὴ καὶ μέγιστον τὸν παρκαίνουσι τὰ μεγάλα του κατορθώματα.

θώματα, ἀλλ' ἀπερία ἐφέσεως, τῆς πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ διὰ τοῦτο
 τοσοῦτον χρόνον διέμεινεν οὕτως· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς
 εὐτελεῖς δούλους τῆς σῆς πανιερότητος, καὶ ἐν ταῖς ἡμετέροις
 χρόνοις, περισσότερον παρὰ σ' ἄλλους ἐφάνη τοῦ ἁγίου ἢ πρεσβεία
 θερμὴ πρὸς Θεὸν, καὶ τὸ ζητούμενον ἐλάβομεν, διὰ τοῦτο ὄντες
 ἡμεῖς οὐτι δανοὶ (εἰς) νὰ δώσωμεν πρέπουσαν εὐχαρίστησιν τοι-
 οῦτου βοηθοῦ, ἐλογιάσαμεν ἐπειδὴ καὶ σήμερον, ἢ αὔριον δίδομεν
 τὸ κοινὸν τέλος τοῦ θανάτου, καὶ τὸ ὑπερφυῆς θαῦμα μένει λησ-
 μονιμένον, νὰ τυπώσωμεν τὴν παρούσαν ἀκολουθίαν, εἰς δόξαν
 μὲν τοῦ ἁγίου, τελείωσιν δὲ τοῦ χρέους, ὅπου πρὸς αὐτὸν ἔχομεν·
 καὶ σημάδι τῆς ἐμφύτου εὐλαβείας ἀμὴ διὰ τι (εἰς) ἢ ἀκολουθίαν
 εἶναι ὅπως ἱκετήριος χωρὶς νὰ φανερώνη τὸ γεγονός θαῦμα, διὰ
 τοῦτο μὲ βραχυλογίαν δίδομεν εἰδήσιν τῆς σῆς σοφίας. Ὅντες
 λοιπὸν εἰς τὴν δυστυχῆ πατρίδα ἤγουν εἰς τὸ ῥέθμακος ἔ-
 χασμεν καὶ ἄλλους ἀδελφοὺς κατὰ σάρκα ἀπὸ τοὺς ὁποῖους
 ἓνας ὀνόματι Φραγγίας ἀρρώστησε κατὰ πολλὰ, καὶ τριαύτην
 ἀσθένειαν, ὅπου εἰ ἔξω ἰατροὶ πολλὸν φόβον θανάτου δι' αὐτὸν
 ἡμᾶς ἔδωσαν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πατήρ ἡμᾶς ἀκούοντας τὸν θάνατον
 νὰ σιμῶνη, πρὸς τὸν αὐτοῦ υἱὸν ἀλλέως δὲν ἦτον παρὰ καθὼς
 εἰς τὴν παρούσαν, καὶ πρόσκαιρον ζωὴν ἡμᾶς ἐκυβέρνα ὅπως, καὶ
 διὰ τὴν μέλλουσαν ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσῃ καὶ ἡμερόνραντας ἢ καθ'
 τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς ἐπῆγεν εἰς τὸν σεβάσμιον ναὸν τῆς κυρίας
 τῶν ἀγγέλων νὰ εἰπῆ τοῦ ἡφμερίου νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ ἐπιτήδεια
 τῆς ταφῆς, καὶ διὰ νὰ διαβάξῃ τὸ συναξάριον τοῦ ἁγίου δὲν ἠ-
 θέλησε νὰ τοῦ μιλήσῃ εὐθύς, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν
 ἤκουε τὸ μαρτύριον· καὶ ὅπως τὸν ἅγιον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ παρ'
 ὀλίγον τεθνηκότος ἀδελφοῦ ἐπαρεκάλεσε τάσσοντας νὰ τοῦ κάμη
 τὴν εἰκόνα καὶ τὴν κατ' ἔτος ἑορτὴν καὶ τελειώνοντας ὁ ἱερεὺς
 τὸ μαρτύριον, τοῦ εἶπε τὴν συμφορὰν του, καὶ εἰς τὸν οἶκον ἐ-
 πιστρέφοντας ἦρε τὸν υἱὸν κοιμώμενον, τὸν ὁποῖον ἠλπιζε νὰ
 εὐρὴ τεθνηκότα, καὶ μετὰ ὥραν ἐξυπνῶντας ὁ ποτὲ ἀλαλος τυ-
 φλός, καὶ νεκρός, ἀνέβλεψεν, ἐλάλησε, καὶ εἶπε, ποῦ εἶσαι ὁ
 κοκκινοφόρος νέος, ὅπου μ' ἐσκάπαζε μὲ τὸ ἀπανωφοριὸν του,
 ὅσων ὥραν ἐκοιμούμουν, καὶ ὁ πατήρ ἀκούοντας τὸν λόγον ἐδό-
 ξασεν, ὁμοῦ, καὶ πάντες τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον, ὅπου ἐπρόφθα-
 σεν εὐθύς εἰς τριαύτην φοβερὴν θανάτου ὥραν, καὶ ἀπὸ τότε ὁ
 ἀσθενὴς ἡμέρα τῆ ἡμέρα πρὸς ζωὴν ἤλθε, καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν
 καὶ ἡμεῖς τὴν εἰκόνα ἐποιήσαμεν, καὶ τὴν ἁγίαν ἑορτὴν κατ' ἔτος
 δὲν ὀκνοῦμεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρέπουσαν ἀκολουθίαν διὰ ἰδίους βέξας

δου εἰς τύπον νὰ βαλθῆ ἑκοπιάσαμεν, καὶ πρὸς τὴν σὴν Πανιερότητα (εἰ καὶ μικρὸν τὸ δῶρον) ἀφιερώνομεν, καὶ σύγγνωθι ἡμῖν τοῦ τολμήματος ποιμὴν τοῦ Χριστοῦ Θεοπρόβλητε •,

• Τῆς σῆς Πανιερότητος

Εὐτελής καὶ ἀνάξιος δούλος

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ἱερεὺς ὁ Ζάνες ὁ εἰκονογράφος

Ὁ λεγόμενος ΠΟΥΝΙΑΛΗΣ

Ὁ Ῥηθύμνεις.

(100) — Ὁμολογία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς συγγραφεῖσα ἐν ἐπιτομῇ ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγγέλου τοῦ Κριτοπούλου. Helmestadii 1661 εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Θεολογικοῦ πονήματος τούτου ἀντέγραψα ἐκ τῆς Ἑλ. Βιβ. τοῦ Φαβρικίου.

(101) — Ὁρθόδοξος Ὁμολογία τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μονῇ ἔτει αχξβ'. Νοεμβρίου ἡ. εἰς 8ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συγγραφεὺς τῆς βίβλου ταύτης εἶναι Πέτρος ὁ Μογίλας. Ἐτυπώθη δὲ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ τυπογραφείῳ.

(102) — Κατήχησις τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς, ἐκ τῆς Ῥωσικῆς διαλέκτου μεταφρασθεῖσα εἰς κοινὴν, παρὰ Παναγιώτου τοῦ Διερμηνέως τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας. Ἐν Λουγδούνῳ (τῆς Ὀλλανδίας) 1662. εἰς 8ον.

(103) — Βιβλίον καλούμενον, Νέος Παράδεισος ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον μεταφρασθὲν μὲν παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς, τυπωθὲν δὲ καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμελείας διορθωθὲν παρὰ Ἀχακίου Ἱερομονάχου Διακρούση τοῦ ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἐνετίησιν, παρ' Ἀνδρέα τῷ Ἰουλιανῷ αχξδ'. εἰς 4ον.

(104) — Λόγος Πανηγυρικός εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ

Προδρόμου ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, παρὰ Ἰωάννου Μπαλαούρα ἐξ Ἰωαννίνων, καὶ παρ' αὐτοῦ τῷ ἐν ἀρχουσιν ἐλλογιμωτάτῳ ἀνδρὶ καὶ ἐν λογίοις Πανευγενεστάτῳ Κυρίῳ Πάνῳ τῷ Ἱερομνήμονι ταπεινῶς ἀφιερωθεὶς· συντεθεὶς δὲ παρὰ τοῦ λογιωτάτου ἐν διδασκάλοις Φραγκίσκου ἱερέως τοῦ Σκούφου, φιλοσοφίας τε καὶ ἱερᾶς Θεολογίας δόκτορος καὶ ἡμετέρου Καθηγητοῦ. Ἐνετίησιν παρὰ Ὀρσίνῳ τῷ Ἀλβριτζίῳ· ἀχό. εἰς 4^{ον}.

(105) — Ἐξομολογητάριον ὠφέλιμον κατὰ πολλὰ καὶ ἀναγκαῖον περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας, καὶ ἐξετάσεως τῆς συνειδήσεως ἐκείνων ὁποῦ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξομολογηθοῦν ὀρθὰ καὶ πιστὰ, συντεθὲν παρὰ Νικηφόρου Ἱερομονάχου τοῦ Πασχάλεως. Ἐνετίησι· παρὰ Νικολάῳ τῷ Γλυκεῖ· ἀχογ'. εἰς 8^{ον}.

(106) — Ἀκολουθία τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ καὶ τῶν ἄλλων πολιούχων καὶ προστατῶν τῆς πέλεως καὶ νήσου Κερκύρας. Ἐνετίησι ἀχοδ'. παρ' Ἀνδρέᾳ τῷ Ἰουλιανῷ, εἰς 4^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συντῆκτις αὐτῆς εἶναι ὁ Νικόλαος Βούλγαρις Κερκυραῖος.

(107) — Πασχάλιον αἰώνιον μετὰ κοινῆς, καὶ συνοπτικῆς μεθόδου πρόχειρον τοῖς πᾶσι. Ἀρχόμενον ἀπὸ Χριστοῦ ἔτη ἀχκζ', καὶ λήγον ἐως εἰς ἔτη βρμθ'. καὶ ἀφ' οὗ τελειώση, πάλιν ἀρχίζει εἰς τὴν αὐτὴν ἰδίαν ἀρχὴν, μόνον ἢ ἐχρονία παρέρχεται. Τὰ δὲ ἄλλα πάντα μένουσιν ἀπαραλλάκτως. ὡς βλέπεις ἐστρωμμένα. Νεωστὶ ἐφευρεθὲν καὶ συντεθὲν παρὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐν ἱερεῦσι κυρίου Ματθαίου Ἰζιγάλα τοῦ Κυπρίου. Περιέχον καὶ ἐρωτολόγιον πάνυ ὠραῖον καὶ εὐκολώτατον. Ἐτι δὲ Σεληνοδρόμιον συντομώτατον. Τὰ πάντα πρόχειρα τοῖς πᾶσι. Ἐνετίησι. Παρὰ Νικολάῳ τῷ Γλυκεῖ ἀχοθ'. εἰς 8^{ον}. μέγα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἀστρονομικὸν ἐκκλησιαστικὸν πόνημα τοῦτῃ προσητέθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ συντάκτου Τζιγάλα εἰς τὸ κατὰ τὸ 1681 τυπωθὲν σύγγραμμά του, ἐπιγραφόμενον *Συνταγματικὸν περιέχον κανόνας τε κτλ.* ὡς κατωτέρω ἔχει ἐν τῷ Ἀριθ. 111.

(108) — Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀλυκίου τοῦ Κιωνίτου καὶ θαυματουργοῦ· συναχθεῖσα ἐκ τοῦ Μηναίου παρὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἱερέως Ἐμμανουήλου Τζάνε τοῦ Εἰκονογράφου λεγομένου Μπουνιαλή. Ὁ Κανόνας δὲ τῆς αὐτῆς ἀκολουθίας ἐπανακαμθεῖς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκ τοῦ Ὀργανικοῦ ἤχου τοῦ πλ. ἀ. εἰς τὸ μελοδοποιῶν ἤχος τοῦ πλ. δ'. περιστρέφων τὰς τῶν συλλαβῶν μεθόδους ἐρμηνείας τῶν λόγων καὶ μελοδικὰ μέτρα ἀπὸ ἤχου εἰς ἤχον ἐπανερχόμενα, τυπωθεῖσα δὲ χάριν εὐλαβείας. Ἐνετίησιν. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. αχθ'. εἰς 8ον.

(109) — Μέλιτσα, ἐν τῇ παρούσῃ βιβλῳ ἐνεστι τάδε. Απομνημονευμάτων ἐκ διαφόρων τῶν τε καθ' ἡμᾶς καὶ τῶν θύραθεν βιβλίων τόμοι τρεῖς. — Μαξίμου κεφαλαίων περὶ τελείας ἀγάπης καὶ ἄλλων ἀρετῶν ἑκατοντάδες δ'. Θεοφίλου πρὸς Αὐτόλικον περὶ Θεοῦ καὶ πίστεως Χριστιανῶν βιβλία γ'. — Τατιανοῦ Ἀσσυρίου λόγος κατὰ ἔθνῶν. Νεωστὶ τυπωθεῖσα καὶ διορθωθεῖσα ἐπιμελέστατα. Ἐνετίησι αχπ'. παρὰ Νικολάῳ τῷ Γλυκεῖ· εἰς φυλ.ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Συντάκτης τῆς βίβλου ταύτης εἶναι Ἀντώνιος τις Μοναχός. Τὸ σύγγραμμά εἶναι λίαν ὠφέλιμον κατὰ τὸν τυπογράφον Γλυκὺ, ὅστις τὸ συσταίνει εἰς τὴν Ἑλλ. Νεολαίαν διὰ τῆς ἐφεξῆς ἀριερωτικῆς.

Τοῖς Φιλομαθευτάτοις, καὶ Ἐνδοξοτάτοις τῶν Ἑλλήνων παισὶ,

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΛΥΚΥΣ

Ὁ φιλέλληνα, τὸ εὖ πράττειν.

Διὰ νὰ σᾶς δείξω φιλομαθέστατοι, καὶ πολυμαθέστατοι τῶν Ἑλλήνων παιδες τὴν συνέχειαν τοῦ διακαοῦς πόθου, ὅπου ἔχω νὰ σᾶς δουλεύω, ἠθέλησα μὲ τὸ παρὸν Βιβλίον Μ Β Λ Ι Σ Σ Δ κοινῶς ὀνομαζόμενον, τὸν ἑαυτὸν μου εὐλαδέστατα νὰ ἀφιερῶ εἰς τὴν ἀγάπησας, Μ Β Λ Ι Σ Σ Δ Ν φέρων τῶν γενεθλίων

μου Σύμβολον, διὰ νὰ εἶναι τὰ ἐμὰ παντελῶς ὑμέτερα. Πεπαι-
 λαιωμένη καὶ ἔρημος σχεδὸν ἦτον ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ αὕτη, τῶρα
 καινοπτεροτυπωθεῖσα ἀπὸ τοὺς τύπους μας, ἀλλοῦ δὲν ἐπιθυ-
 μεῖ νὰ πετάξῃ, εἰμὴ εἰς τὸν ὑμέτερον ἀστικὸν μελισταγῆ Ὑ-
 μηττὸν, ὑμητις οὐσα τῷ γένει καὶ τῇ φράσει. Μικρὸν ἴσως ὑ-
 μῖν δόξει τὸ Βιβλίον τοῦτο ὡς πρὸς τ' ἄλλα, ὅπου τὴν πανσοφόν-
 μας ὑπερπλουτοῦσιν Ἑλλάδα : ἀλλ' εἶδτε καλῶς ὃ εἴρηται διὰ
 τοῦ Σοφοῦ, ὅτι μικρὰ ἐν πετεινοῖς ΜΕΛΙΣΣΑ, καὶ ἀρχὴ γλυ-
 κισμάτων ὁ καρπὸς αὐτῆς. Μικρὸν εἶναι τὸ δένδρον ταύτης τῆς
 Βίβλου, ἀληθῶς : ἀλλ' ὁ καρπόστις εἶναι γλυκύτερος ὑπὲρ μέλι,
 καὶ κηρίον, καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις εὕρισκόμενα Βι-
 βλίοις. Μάλιστα ὅσα μὲ κόπον καὶ δυσκολίαν ἠθέλετε ἐπιζη-
 τήσῃ ἔνθεν κάκειθεν εἰς τὰ τῶν ἔσω καὶ ἔξω Διδασκάλων χαρτία
 ἐδῶ ὅλα τὰ ἔχετ' ἔτοιμα, καὶ πρόχειρα μὲ εὐκολίαν. Διὰ τοῦτο
 καὶ γὰρ ἐν πόνῳ πολλῷ, καὶ δαπάνῃ οὐ σμικρᾷ ἠθέλησα μὲ ταῖς
 γλυκύτητες τούτων τῶν μελιρρόων σελίδων τὴν Τυπογραφίαν
 μου νὰ ἀρτίσω, καὶ τὴν ὄρεξιν τῶν φιλομαθῶν νὰ γλυκάνω.
 Ἐπειδὴ ἐδῶ πᾶς ἓνας σπουδαῖος εὕρισκει ὃ, τι ὀρέγεται. Ἐδῶ τὸ
 μελιτουργεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς καὶ Θεοπνεύστου διδασκαλίας οἱ
 Θεολόγοι. Ἐδῶ τὰς κυψέλας γεμούσας μέλι φωνῶν μελιρρότων
 οἱ Ῥήτορες. Ἐδῶ κηρία, σοφὰς ἐμφάσεις καὶ γνώμας σταλάσ-
 σοντα οἱ Φιλόσοφοι. Ἐδῶ οὐράνια μέτρα θείων ποιημάτων οἱ
 Ποιηταί. Ἐδῶ νόμων χρυσοὺς χρῆσμούς οἱ Νομοθέται. Ἐδῶ Ἰα-
 τρεῖα ζωὴν ἀθάνατον φέροντα οἱ Ἴατροί. Ἐδῶ πνευματικῆς ΜΕ-
 ΛΙΣΣΗΣ κέντρα γλυκύπικρα, τὰς κακίας παίοντα πικρῶς, τὰς δ'
 ἀρετὰς πέσσοντα μάλα γλυκέως οἱ Ἠθικοί. Ἐδῶ τὴν πρὸς τοὺς
 ἀστέρας ὀρθὴν, καὶ εὐθείαν, ἀπλανῆτε καὶ βεβαίαν ὁδὸν οἱ Ἀ-
 στρονόμοι. Ἐδῶ τέως τὸ πᾶν τῆς μαθήσεως οἱ Μαθηματικοὶ πάν-
 τες εὐρεῖν ἔχουσιν ἄριστα. Ὑμεῖς οὖν τῶν Ἑλλήνων ἔνδοξοι
 παῖδες, ΜΕΛΙΣΣΑΙ τῆς σοφίας φιλάγρυπνοι, ἔχοντας ἐδῶ παν-
 τοδαπῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης εὐανθῆ καὶ εὐώδη κῆπον,

Χαίροιτ' εὐαγέες, καὶ ἐν ἀνθεσι ποιμένοισθε,

Οὐρανίου πτηναὶ Νέκταρος ἐργατίδες.

Εὐτυχεῖτε πάντες καὶ ἔρρωσθε.

(110)— Κατήχησις Ἱερὰ, ἤτοι, τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς
 Λειτουργίας ἐξήγησις, καὶ ἐξέτασις τῶν χειροτονου-
 μένων. Ὁμοῦ μετὰ πολλῶν ἄλλων πρὸς ὠφέλειαν τῶν
 πιστῶν τὰ μάλιστα συντεινόντων ἐκδοθέντα προστάξει
 τοῦ ἐκλαμπροτάτου, καὶ Πανχιδεσιμωτάτου Κυρίου Κυρίου

Χριστοδούλου Κερκύρας μεγίστου Πρωτοπαπᾶ, καὶ Προέδρου, παρὰ δὲ Νικολάου Βούλγαρι τοῦ ἀδελφοῦ, Κριτοῦ τῆς Πολιτείας, Ἰατροῦ καὶ φιλοσόφου, συντεθέντα ὁμοῦ, ἀφιερωθέντα τῷ Πανεπιμοτάτῳ καὶ Εὐγενεστάτῳ Ἀρχοντι Λέοντι Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐνετίησιν, ἔτει ἀπὸ τῆς Θεογονίας, ἀρχά. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ Τυπογράφος οὗτος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ Λέοντος πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς ἀφιέρωσε τὸ πόνημά του. Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τούτου ἀναγινώσκεται ἐν ἐλεγείῳ τοῦ ἐκ Κερκύρας ἱερέως Ἀντωνίου Μάνεσση. Τὸ βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη τὸ 1769 ἔτος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει παρὰ τῷ τυπογράφῳ Δημητρίῳ Θεοδοσίῳ· καὶ ἐκ τρίτον τὸ 1818 παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Σπυρίδωνος Βλαντῆ.

(111) — Συνταγμάτιον περιέχον κανόνας τε καὶ εὐχὰς ἰκετηρίου εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον· συλλεχθὲν μὲν ἐκ διαφόρων βιβλίων τὰ πλεῖστα δὲ ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ἐφραΐμ λεγόμενα καθ' ἑσπέραν τῆς ἐβδομάδος παρὰ τοῖς βουλομένοις πολεμῆσαι τὴν ἑαυτῶν προαίρεσιν, πρὸς τὰ πάθη καὶ ἡδονὰς ἐγκειμένην, ἀρχόμεναι ἀπὸ τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, καὶ λήγουσαι ἕως τῇ Παρασκευῇ ἑσπέρας. Προσετέθησαν δὲ καὶ ἕτεροι τρεῖς κανόνες παρακλητικοὶ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ὁλόκληρος ὁ ἀκάθιστος ὕμνος· ἔτι δὲ προσετέθη καὶ Πασχάλιον αἰώνιον, καὶ κανόνιον πασῶν τῶν ἑορτῶν, ὅπου ἀκολουθοῦσιν τῷ Πάσχῃ, μετὰ σεληνοδρομίου συνοπτικωτάτου, μηνολογίου συντομωτάτου, τὰ πάντα πρόχειρα τοῖς πᾶσι. Συνταχθέντα παρὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐν ἱερῷ κυρίου Ματθαίου Ἰζιγάλα τοῦ Κυπρέου. Ἐνετίησεν, ἔτι ἀπὸ Χριστοῦ. ἀρχά. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1688 ἔτος παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ, διορθωθὲν ὑπὸ Νικολάου ἱεροδιακόνου Βαδατινοῦς τοῦ ἐκ Λεβαδείας.

(112) — Τοῦ μακαριωτάτου καὶ σοφωτάτου Πατριάρχου

χου τῆς μεγάλης καὶ ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ Κυρίου Νεκταρίου, τὰς προσκομισθείσας θέσεις παρὰ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Φρατόρων διὰ Πέτρου τοῦ αὐτοῦ Μαίστορος, περὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Πάπα. Ἀντίρρῃσις τυποθεῖσα νῦν πρῶτον ἐν τῇ Σεβασμίᾳ Πατριαρχικῇ καὶ αὐθεντικῇ Μονῇ τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων, τῇ καλουμένῃ Ἰζετατζούια, κατὰ τὸ ἀχρβ'. ἔτος τὸ σωτήριο, ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ, ἐν Γιασίῳ τῆς Μολδαβίας, εἰς φύλον.

(113) — Συμεῶν τοῦ μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης κατὰ αἱρέσεων, καὶ περὶ τῆς μόνης ὀρθῆς τῶν Χριστιανῶν ἡμῶν πίστεως. Τῶν τε ἱερῶν τελετῶν καὶ μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας διάλογος. Περί τε τοῦ Θεοῦ Ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ Ἀρχιερέων τε περὶ Ἱερέων καὶ Διακόνων. Καὶ τῶν ὧν ἕκαστος τούτων στολῶν ἱερῶν περιβάλλεται. Καὶ περὶ τῆς Θείας μυσταγωγίας, εἰς τε τὸ τοῦ ὀρθοδόξου τῶν Χριστιανῶν πίστεως Σύμβολον ἑρμηνεία. Καὶ τῶν τούτου ῥήσεων ἔκθεσιν, ὅθεν τε συνελέγησαν, καὶ κατὰ τίνων σύγκείμεναι εἰσί. Ἐτι δε περιεκτικὰ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κεφάλαια, ἥτοι ἄρθρα δώδεκα. Καὶ ὅτι ταῦτα περιέχει τὸ ἱερὸν Σύμβολον. Καὶ περὶ τῶν περιεκτικῶν ἀρετῶν. Ἀποκρίσεις τε πρὸς τινὰς ἐρωτήσεις Ἀρχιερέως, ἡρωτηκότος αὐτόν. Καὶ τελευταῖον περὶ Ἱερυσύνης. Μετ' ὧν τοῦ σοφωτάτου καὶ Λογιωτάτου Μάρκου Εὐγενικοῦ, Μητροπολίτου Ἐφέσου Ἐξήγησις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας. Ἐφ' οἷς πίνακες ἀναγκαῖοι καὶ πλουσιώτατοι δύο. Τυπωθέντα διὰ δαπάνης τοῦ εὐσεβεστάτου κτλ. Ἰωάννου Δούκα Βοεβόδα πάσης Μολδοβλαχίας κτλ. Ἐπιμελεία καὶ διορθώσει τοῦ λογιωτάτου Νοταρίου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Κυρίου Ἰωάννου Μολίβδου τοῦ ἐξ Ἡρακλείας. Ἐν τῇ σεβασμίᾳ Πατριαρχικῇ καὶ αὐθεντικῇ μονῇ τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων τῇ

καλουμένη Γζετατζουνία. Ἐν ἔτει σωτηρίου ἀχπγ'. κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον ἐν Γιασίῳ τῆς Μολδαβίας. εἰς φυλ.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ὁ ῥηθεις ἐκδότης Μόλιόδος ἐπρόσθεσεν ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματος τούτου τὸν παρ' αὐτοῦ συντεθέντα πίνακα κατὰ στοιχεῖον τῶν πλέον ἀξιοσημειώτων ὑποθέσεων. Εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἀναγινώσκειται ἐκ νέου. Ἐπιμελεία δὲ καὶ διορθώσει τοῦ λογιωτάτου Κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΛΙΒΔΟΥ** τοῦ Περιηθίου παρὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χουσίου, κυρίου **ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ**.

(114) — Βιβλίον καλούμενον Θηκαράς ἐν ᾧ εἰσὶ γεγραμμένοι ὕμνοι τε καὶ εὐχαὶ εἰς δόξαν τῆς ὑπερυμνίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ ἁγίου Πνεύματος. Ἐνετίησι παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ ἀχπγ'. εἰς 8ον μικρότατον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο βιβλιάριον ἐκδοθὲν ἐπιμελεία Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς. ἐτυπώθη πρότερον τὸ 1643 ἔτος, ὡς σημειώνει ὁ Harles ἐν τῷ XI. Τόμῳ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκδοθείσης Ἑλλ. Βιβλ. τοῦ Φραβικίου σελ. 396. Μετετυπώθη δὲ τὸ 1783 παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ Γλυκεῖ διὰ σπουδῆς Σεραφείμ Πισσιδίου τοῦ ἐξ Ἀγκύρας καὶ τὸ 1814 ἔτος ἐν Ἰασίῳ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Τυπογραφείῳ εἰς 12ον. δαπάνη τοῦ ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος Ἱεροῦ Κοινοβίου τοῦ Ῥωσσικοῦ.

(115) — Λόγος ἱστορικὸς τῆς Ἱερᾶς πολιτείας τοῦ παναγιωτάτου καὶ σοφωτάτου Κυρίου Κυρίου Διονυσίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Κομνηνοῦ συγγραφείς παρὰ τοῦ ἐν ἱερομονάχοις λογιωτάτου Ἱεροκλήρυκος Γερασίμου τοῦ Κακαβέλα καὶ ἀφιερωθείς τῷ Παναγιωτάτῳ πρώτῳ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, Κυρίῳ κύρ Διονυσίῳ τῷ γέροντι παρὰ Ἡλίου Μηνιάτου ἱεροδιακόνου, Νοταρίου τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Φιλαδελφίας· δαπάνη καὶ καὶ σπουδῆ τοῦ τιμιωτάτου Κυρίου Κύρ Ἰσάακ Ῥάλλη τοῦ Χαλέπλη καὶ Ἑρμηνευτοῦ τῆς γαληνοτάτης Ἀριστοκρατείας τῶν Ἑνετῶν. Ἐνετίησιν 1689, παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ, ἀχπθ'. εἰς 4ον.

(116) — Ἐγχειρίδιον κατὰ τοῦ σχίσματος τῶν Παπιστῶν. Συντεθὲν μὲν παρὰ τοῦ σοφωτάτου Ἱερομονάχου Μαξίμου τοῦ Πελοποννησίου. Νῦν δὲ τυπωθὲν διὰ προσταγμάτων τοῦ εὐσεβεστάτου ἐκλαμπροτάτου καὶ Γαληνονάτου Αὐθέντου καὶ Ἡγεμόνος πάσης Οὐγκροβλαχίας Κυρίου Κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασαράμπα Βεσβόδα τοῦ Μπραγκοβάνου. Ἐν τῇ Αὐθεντικῇ Τυπογραφίᾳ τῇ ἐν Μπουκουρεστίῳ. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αχψ'. κατὰ μῆνα Ἰανουαρίου. εἰς 4ον.

(117) — Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Βασιλέως καὶ μεγαλομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Βλαδιμήρου καὶ θαυματουργοῦ τυπωθεῖσα δαπάνῃ τοῦ τιμιωτάτου κυρίου Ἰωάννου Παπᾶ τοῦ ἐκ τῆς πόλεως Νεοκάστρου, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῖς ὁμοπατρίοις καὶ τοῖς λοιποῖς τῆς μετ' εὐλαβείας ἐκεῖσε προσερχομένοις ἐκδοθεῖσα. Ἐνετίησιν αχψ'. παρὰ Ἰωάν. Ἀντωνίῳ τῷ Ἰουλιανῷ, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Τῆς Ἀκολουθίας ταύτης ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς εἶναι ὁ Ἱεροδιδάσκαλος Κοσμάς Κύπριος, μετέπειτα Ἐπίσκοπος Δυρραχίου.

(118) — Ἡ Θεία Λειτουργία ἐρμηνευμένη παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γερμανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν ἀναγκαίων τάξεων, ἀνηκουσῶν τῷ ἱερεῖ τυπωθεῖσα παρὰ Ἰωάννη Ἀντωνίῳ τῷ Ἰουλιανῷ. Ἐνετίησιν, ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας. αχψ'. εἰς 4ον.

ΣΗΜΒΙΩΣΙΣ. Ἡ βίβλος αὕτη ἀφιερῶθη εἰς τὴν Μητροπολίτην Φιλαδελφείας Ἀθανάσιον Βελλεριανὸν ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ἱερέως Μιτθαίου Κιγῆλα τοῦ Κυπρίου.

(119) — Τοῦ μακαρίτου Μελετίου Συρίγου, διδασκάλου τέ καὶ καὶ Πρωτοσυγγέλου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλης Ἐκκλησίας κατὰ τῶν Καλβινικῶν κεφαλαίων, καὶ ἐρωτήσεων Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἀντιφάσεις καὶ Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐγχειρέ-

διον κατὰ Καλβινικῆς φρενοβλαβείας. Τυπωθέντα διὰ δαπάνης τε καὶ ἐπιτροπῆς τοῦ πανεκλαμπροτάτου, εὐσεβάστου τε καὶ γαληνοτάτου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγκροβλαχίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασαράμπα Βοεβόδα· ἐπιμελεία δὲ καὶ διορθώσει τοῦ λογιωτάτου Νοταρίου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας κυρίου Μιχαὴλ Μακρῆ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων ἐν τῇ περιφῆμῳ πόλει Μπουκουρέστη τῆς Οὐγκροβλαχίας· ἐν ἔτει σωτηρίῳ αχϛ' κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον, εἰς φυλον.

(120) — Ἀκολουθία τῆς τε ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Παράσκειης τῆς ἑας· καὶ τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου, ἅμα δὲ τῶν προεορτίων τῆς ἐν τῷ γαῶ εἰσόδου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, διὰ τὸ συμπίπτειν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου, τυπωθεῖσαι προσταγῇ καὶ δαπάνῃ τοῦ ἐκλαμπροτάτου, ἐνδοξοτάτου καὶ Χριστιανικοτάτου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασαράμπα Βοεβόδα πάσης Οὐγκροβλαχίας, ἐν τῷ Μπουκουρεστίῳ τῆς Οὐγκροβλαχίας. αχϛβ. κατὰ μῆνα Ἰούνιον, παρὰ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱερομονάχοις Ἀνθίμου τοῦ ἐξ Ἰβηρίας. εἰς 4ον.

(121) — Τὸ ψυχροσωτήριον Ψαλτήριον, ἐξηγηθὲν παρὰ τοῦ μακαριωτάτου καὶ σοφωτάτου Θεοδωρήτου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ μεταγλωτισθὲν παρὰ Ἀγαπίου μοναχοῦ τοῦ Κρητὸς, ἐκ τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν διάλεκτον· ἐπιμελῶς δὲ διορθωθὲν παρὰ Ἰωάννου ἱεροδιακόνου τοῦ Ἀβραμίου. Ἐνετίησιν αχϛβ'. παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. εἰς 4ον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετετυπώθη τὸ 1694 ἔτος παρὰ Νικολάῳ τῷ Σέρῳ, ἐπιμελῶς διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀβραμίου.

(122) — Βιβλίον ψυχοφελές καὶ πολλὰ ἀναγκαῖον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Μοναχῶν, καὶ διὰ καθ' ἓνα Χριστιανόν, ὀνομαζόμενον Νέος Κλίμακας, ἐξηγημένος ἀπὸ τῶ

Ἑλληνικὸν εἰς κοινὴν γλῶσσαν, παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις Κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Κρητός. Τὰ νῦν δὲ δευτερον εἰς τύπον βαλμένον, διὰ δαπάνης μὲν Κυρ. Νικολάου Γλυκῦ τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, ἐπιμελεία δὲ καὶ διωρῶσει Ἀθανασίου ἱερομονάχου Ἰζαγγαροπούλου τοῦ ἐκ Ζακύνθου. Ἐν δὲ τῷ τέλει τῆς βίβλου προσετέθησαν Κδ' οἴκοι πρὸς τὴν νοιτὴν σκάλαν τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ. ὅπως οἱ ἀναγινώσκοντες ἐξ αὐτῶν τὴν ὠφέλειαν λάβωσι. Ἐνετίησιν. Ἐτει ἀπὸ Χριστοῦ, παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ. ἀχμγ'. εἰς 4ον.

(123) — Τόμος Καταλλαγῆς, ἐν ᾧ περιέχονται συγγραφαὶ Ἀνωνύμων τινῶν καὶ Ἰωάννου τοῦ Νομοφύλακος καὶ Γεωργίου τοῦ Κορεσσίου καὶ Μακαρίου ἱερομονάχου τοῦ Μακρῆ, καὶ Συνέλευσις ἐν τῇ ἀγίᾳ Σοφίᾳ τυπωθεῖς ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀχμβ'. ἐτυπώθη παρὰ Δημητρίῳ Παδοῦραι ἐν Γιασίῳ τῆς Μολδαβίας· ἐν ἔτει σωτηρίῳ ἀχμδ'. κατὰ μῆνα Φεβρουάριον. εἰς φυλ.

(124) — Τοῦ τη Θεοῦ χάριτι εὐσεβοῦς Νομοφύλακος Ἰωάννου διακόνου τοῦ Εὐγενικοῦ λόγος ἀντιρρήτικὸς τοῦ βλασφήμου καὶ ψευδοῦς ὄρου, τοῦ ἐν Φλωρεντία συντεθέντος κατὰ τὴν πρὸς Λατίνους σύνοδον· ἐκδοθεῖς δὲ παρὰ ἱερομονάχῳ τινὶ καλουμένῳ Ἰωακείμ· μεταγραφεῖς ἐκ διαφόρων πρωτοτύπων· διορθωθεῖς τε καὶ διαιρεθεῖς εἰς κεφάλαια καὶ τμήματα, παρὰ Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἐτυπώθη παρὰ Δημητρίου Παδοῦραι ἐν Γιασίῳ Μολδοβλαχίας κατὰ μῆνα Ἰούνιον ἀχμδ'. εἰς 8ον.

(125) — Οἱ Κδ' Οἴκοι τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, παραφραστικῶς μετενεχθέντες εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀπλὴν γλῶσσαν παρὰ Μελετίου ἱερομονάχου Καλλονᾶ τοῦ Κρητός, καθηγουμένου τῆς ἐν Κυθυρίᾳ μονῆς τοῦ Ἀγκαράνθευ· μετατυπωθέντες δὲ ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Ἰωάννου ἱερέως

τοῦ Ἀφρακίου Ἐνεπίου 1695. Παρὰ Νικολάω τῷ Σάρω.
αρχῆ. εἰς 12*

(126) — Ἐγχειρίδιον περὶ τινων ἀποριῶν καὶ λύσεων,
ἢ περὶ ἐξετάσεως καὶ ἐπιβεβαιώσεως ἀναγκαίων τινῶν
τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων. Πονηθὲν μὲν παρὰ τοῦ σοφω-
τάτου καὶ λογιωτάτου διδασκάλου κυρίου Ἰωάννου Κα-
ρναφύλου μεγάλου Λογοθέτου τῆς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης
ἐκκλησίας· κατὰ αἴτησιν τοῦ πανευγενεστάτου καὶ λο-
γιωτάτου ἀρχοντος κυρίου Κωνσταντίνου τοῦ Κατακου-
ζηνοῦ· καὶ ἀφιερωθὲν τῷ ὑψηλοτάτῳ καὶ εὐσεβεστάτῳ
ἡγεμόνι, κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Κωνσταντίνῳ Μπασαρά-
μπα Βοεβόδα πάσης Οὐγκροβλαχίας· ἀρχιερέοντος τοῦ
Πανιερωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου κυρίου κυ-
ρίου Θεοδοσίου· ἐτυπώθη ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τοῦ Συ-
ναγόβου· ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ αχμζ'. εἰς 4ον.

(127) — Ἀνθολόγιον τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ λίαν πλου-
σιώτατον πάντων τῶν νῦν εὐρισκομένων Ἀνθολογίων.
Περιέχει γὰρ οὐ μόνον τὰς ἐν τοῖς εὐρισκομένοις Ἀν-
θολογίοις Ἀκολουθίας, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ Ψαλτήριον μετὰ
τῆς Ὀκτεήχου, Ὁρολόγιόν τε καὶ Πεντηκοστάριον. Ἐτι
δὲ καὶ τὸ ψυχοφελέστατον Τριώδιον, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν
πᾶσαν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ σῶαν καὶ ἀνε-
λειπῆ. Ἐτυπώθη δὲ ἐν τῇ περιφήμῳ καὶ περιφανεστάτῃ
Οὐγκροβλαχίᾳ· ἐπὶ τῆς ἐκλαμπροτάτης ἀρχῆς τοῦ εὐσε-
βεστάτου, ἐνδοξοτάτου τε καὶ μεγαλοπρεπεστάτου ἡγε-
μόνος καὶ αὐθὸς πάσης Οὐγκροβλαχίας, Κυρίου Κυρίου
Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασαράμπα Βοεβόδα. Εὐθύνον-
τος τὸν υἱῆκα τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Οὐγκρο-
βλαχίας τοῦ πανιερωτάτου καὶ θεοπροβλήτου Μητροπο-
λίτου Κῦ Κῦ Θεοδοσίου. Σπουδῆ μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ πα-
νευλαβεστάτου ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῖς πατράσι
Κυρίου Γαλακτίωνος τοῦ Βιδάλῃ, τοῦ ἐκ τῆς περιφήμου γῆ-

σου Τίνου, και πρώην καθηγουμένου της μεγίστης μονής Λαύρης του αγίου Όρους του Άθωνος, και διορθώσει του λογιωτάτου κυρίου Παναγιώτου του Σινωπέως, εν τη σεβασμιά Μονή των Εισοδείων του Συναγώβου παρά Ανθίμου Ιερομονάχου του εξ Ίθρησίας. Εν έτει Σριωαχφζ' κατά μήνα Ιανουάριον. εις 4ον.

ΣΗΜΒΕΙΩΣΙΣ. Ίδε περι των προλαβουσών εκδόσεων του εν ταις εκκλησίαις κοινού τούτου βιβλίου τον Άριθ. 40 του παρόντος καταλόγου.

(128) — Λόγος πανηγυρικός εις τον Θεόστεπτον Βασιλέα και Ισαπόστολον μέγαν Κωνσταντινον· εκφωνηθείς εν τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ ναῶ, τῇ ἀγιωτάτῃ Μητροπόλει Οὐγκροβλαχίας· και ἀφιερωθείς τῷ ὑψηλοτάτῳ, και γαληνοτάτῳ Πρίγγιπι και ἡγεμόνι πάσης Οὐγκροβλαχίας, κυρίῳ κυρίῳ Ἰωάννῃ Κωνσταντίνῳ Μπαζαράμπα Βοεβόδα· τυπωθείς δὲ εν τῇ σεβασμιά Μονῇ τῶν εισοδείων του Συναγώβου, εὐθύνοντος τους οἰακας τῆς αὐτῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας του Πανιερωτάτου και Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου κυρίου κυρίου Θεοδοσίου· παρά Ανθίμου Ιερομονάχου του εξ Ίθρησίας· εν έτει σωτηρίῳ 1697· εις 4ον.

(129) — Τόμος Ἀγάπης κατὰ Λατίνων συλλεγείς και τυπωθείς παρά Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας του εὐσεβεστάτου και ἐκλαμπροτάτου Αὐθέντος και ἡγεμόνος Κυρίου Ἰωάννου Ἀντιόχου Κωνσταντινου Βοεβόδα πάσης Μολδοβλαχίας εν έτει 1698· εις φυλ.

ΣΗΜΒΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος τῆς βιβλου ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς σημείωσις. • Βτυπόσαμεν τὸν παρόντα τόμον εν Γιασίῳ τῆς Μολδοβλαχίας χαλκοτυπία και ἀναλώμασι του αγίου τάφου δια Διονυσίου μοναχοῦ, ὄντος διορθωτοῦ του λογιωτάτου διδασκάλου Ἱερεμία του Κακαβέλα· εἰδὲ και εἰσι σφάλματα εις τινὰ γράμματα ἢ λέξεις, τουτο συμβέβηκε δια τὸ εἶναι τὸν χαλκογράφον ἑτερόγλωσσον και μὴ εἰδὸτα ἑλληνικὰ γράμματα, και λοιπὸν ἔστω συγγνώμη, εν έτει τῷ σωτηρίῳ αχμη· μηνὶ Μαρτίῳ.

(130) — Κρητήριον, ἡ διάλεξις τοῦ σοφοῦ μετὰ τὸν κόσμον, ἡ κρίσις τῆς ψυχῆς μετὰ τὸ σῶμα· διὰ μόχθου καὶ φιλοπονίας Ἰωάννου Δημητρίου Κωνσταντίνου Βοεβόδα· νεωστὶ συντεθὲν ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης εἰς δόξαν καὶ ὄφελος τοῦ τῶν Μολδάβων γένους εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ εὐσεβεστάτου, ἐκλαμπροτάτου καὶ ὑψηλοτάτου αὐθέντου. καὶ ἡγεμόνος πάσης Μολδαβίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Ἀντιόχου Κωνσταντίνου Βοεβόδα, ποιμένοντος τὸ εὐσεβὲς ποίμνιον τῶν Μολδάβων τοῦ Πανιερωτάτου ἀρχιεπισκόπου Μητροπολίτου τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Σουτζάδας κυρίου Σάββα· διὰ ἐπιμελείας δὲ, καὶ ἐπιτροπῆς τοῦ τιμιωτάτου καὶ εὐγενεστάτου ἀρχοντος κυρίου Λούπουλου Μπογδάνου, τοῦ καὶ Κατμάνου· ἐτυπώθη ἐν τῇ περιφήμῳ πόλει Ἰασίου τοῦ καὶ αὐθεντικοῦ θρόνου· ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου ζςς'. ἀπὸ Χριστοῦ γονίας 1698· μὴν Αὐγούστου λ'. ἐτυπώθη δὲ διὰ μόχθου τῶν ἐλαχίστων, Ἀθανασίου ἱερομονάχου, καὶ Διονυσίου μοναχοῦ, τῶν ἐκ τῆς Μολδαβίης Μολδαβονοελληνιστὶ· εἰς φυλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο ἀπό τινος ἀποδίδεται εἰς τὸν Βοεβόδα Καντημήρον (Ἰωάννην Δημητρίου Κωνσταντίνου).

(131) — Ὁρθόδοξος ὁμολογία τῆς Πίστεως τῆς καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολικῆς, καὶ εἰσαγωγικὴ ἐκθεσις περὶ τῶν τριῶν μεγίστων ἀρετῶν, πίστεως, ἐλπίδος, καὶ ἀγάπης· τυπωθεῖσα προτροπὴ καὶ δαπάνη τοῦ εὐσεβεστάτου, ἐκλαμπροτάτου, καὶ γαληνοτάτου Αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Ὀγκροβλαχίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασσαράμπα Βοεβόδα, τοῦ Μπραγκοβάνου· πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν· ἀρχιερατεύοντος τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Οὐγκροβλαχίας τοῦ πανιερωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου κυρίου κυρίου Θεοδοσίου· ἐν τῇ σεβαστῇ

μία Μονῆ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τῇ ἐπονομαζομένη τῷ Συναγώβου· ἐν ἔτει αχϥθ'. κατὰ μῆνα τὸν Φεβρουάριον· παρὰ τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερομονάχοις Ἀνθίμου τοῦ ἐξ Ἰθηρίας. εἰς φύλ.

(132) — Ψαλτήριον τοῦ προφήτου βασιλέως Δαβίδ, ἔχον ἐπὶ τέλους προστεθειμένον τὸν Ἐξαψαλμον καὶ τὸ μικρὸν Ἀπόδειπνον. Εἰς πρῶτον νεωστὶ τυπωθὲν μῆκος. διὰ προσταγῆς καὶ δαπάνης τοῦ εὐσεβεστάτου, ἐκλαμπροτάτου καὶ ὑψηλοτάτου αὐθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγκροβλαχίας κυρίου κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μπασαράβα Βοεβόδα· ἀρχιερατεύοντος τῆς αὐτῆς Οὐγκροβλαχίας τοῦ πανιερωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου κυρίου κυρίου Θεοδοσίου· εἰς κοινὴν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ χρηστῖν, καὶ τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν ἐν τῇ ἱερᾷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Μονῇ τοῦ Συναγώβου· ἐν ἔτει αψ'. κατὰ μῆνα Ἰούνιον· παρὰ Ἀνθίμου ἱερομονάχου τοῦ ἐξ Ἰθηρίας. εἰς φύλ.

